

Lycka och ensamhet i surrealistisk komedi

Vanessa Poole spelar den ständigt lyckliga Hap.

Foto: Filip Orestes

TEATER Hap är lycklig. Så lycklig att det blir ett problem. Därför besöker hon en psykolog som visar sig ha motsatt problem. Det är grunden för pjäsen som bär sin huvudpersons namn och har svensk premiär på Bastionen i Malmö på fredag.

DELA PÅ FACEBOOK

DELA PÅ TWITTER

SKRIV UT ARTIKELN

Ralph Bretzer

ralph.bretzer@skd.se

PREMIUM

När tidningen når skådespelaren Vanessa Poole som spelar Hap på telefon låter hon just lycklig. Pjäsen, som är ett samarbete mellan The English Theatre of Hamburg och Playmate Theatre Malmö, har haft premiär kvällen innan i Hamburg och hon är glad över gensvaret.

– Publiken skrattade och hängde med. Vi var så glada efteråt. Det var så spännande eftersom det är en helt ny pjäs som aldrig har spelats. Det är inte som när man gör Shakespeare, där man vet att det går hem, säger hon.

Att pjäsen spelades på engelska för en huvudsakligen tysk publik menar hon inte är ett problem. The English Theatre of Hamburg är en institution som funnits på samma ställe i decennier och har en publik som är vana att se pjäser på engelska och som tycker om att göra det.

– Det är inte samma sak som om vi hade spelat på stadsteatern i Hamburg. Då hade det nog varit en utmaning. Till The English Theatre kommer folk som älskar engelskan.

– Egentligen borde vi kanske köra längre i Hamburg för här brukar man köra i sex veckor eller två månader men nu, efter coronan, så är det lite speciellt. Efter att man fick spela igen har de satt ihop en sommarfestival där alla får spela en vecka var.

I Malmö blir det fyra föreställningar på tre kvällar. Det finns också tankar på att spela i Köpenhamn även om inget är inbokat än, och kanske även i London där manusförfattaren, den brittiske dramatikern John Foster är baserad.

– Även om det är absurt och därmed en upphöjd nivå så är de mer riktiga människor än arketyper. De är älskvärda och fina som karaktärer. De försöker och de jobbar och snackar ihop sig.

Hap regisseras av Paul Glaser som är ett bekant namn för Malmöpubliken som musikalartist i bland annat West Side Story på Slagthuset och mot Jan Malmsjö i La Cage Aux Folles. Han har också syns i tv-programmet Solstollarna.

Absurd och hjärtvärmade

Pjäsen beskrivs som en absurd och hjärtvärmade komedi om kärlek, ensamhet och vår moderna besatthet i jakten på lycka.

– Det är en komedi med känsla och djup. Den handlar om en tjej som alltid är glad och aldrig kan vara ledsen. Hon bokar en tid med en psykolog som - och det vet man inte från början - aldrig kan vara glad. De är motpoler. Det som utvecklas mellan dem i psykologens mottagning är mycket spännande. Det är ett förhållande mellan dem som kommer fram men jag ska inte avslöja för mycket.

– Det handlar om mental hälsa, fast på ett roligt sätt. Det handlar om att alla ska vara glada nuförtiden. Får man lov att vara ledsen? Och kan man i så fall lov att prata om det? "Varför ska du vara ledsen? Du har ju allting". Det är en press vi har på oss.

Mot Vanessa Pooles lyckliga karaktär Hap ställs psykologen doktor Marple, spelad av Jana Pulkrabek.
Foto: Filip Orestes

England har under pandemin genomlevt en betydligt hårdare nedstängning än Sverige och det är någonting som har smugit sig in i manuset.

– John Foster har lagt in isoleringen i pjäsen: att inte känna sig sedd, ensamhet och behovet av att komma i kontakt med andra människor. Det är någonting som har förstärkts under den här perioden. Det är där Hap är. Hon skrattar och är glad men hon irriterar andra för hon kan aldrig riktigt förstå dem och de kan aldrig riktigt förstå henne så hon är ändå lite ensam.

Kan man vara glad och känna sig ensam samtidigt?

– Det är lite surrealistiskt. Det är en absurd situation men det speglar också en verklighet. Hon är glad med sig själv. Problemet är omgivningen; att de irriterar sig på att hon skrattar hela tiden och har hur kul som helst och de förstår henne inte riktigt. Det här kan man känna igen sig i. Man borde bli accepterad som man är men så är det inte alltid.

Hur hittar man som skådespelare sig själv i en roll som alltid är glad? Jag utgår från att du själv inte alltid är det ...

– Den är ganska tuff att spela. Eftersom den är lite absurd får man hitta höjdpunkterna och de lägsta punkterna i sig själv och dra fram de när man känner sig riktigt tokig, galen och glad och kanske har tagit sig ett glas vin på någon konsert eller när man fick skrattattacker som barn.

– Men sedan har hon den här ensamheten, även om hon kanske inte inser det själv. De bitarna kan man också plocka.

Motpolen

Mot den Hap ställs då doktor Marple. Hon är utbildad och professionell men hon är, till skillnad från sin lyckliga patient, väldigt ledsen.

– Hon är egentligen hur ensam som helst.

Vad kan vi lära oss av Hap?

– Jag tror att det handlar mycket om att acceptera sig själv men också att hitta andra som accepterar en, att hitta en gemenskap. Det kanske inte är överallt man passar in men någonstans finns det någon för alla.

– Hap är inte galen men hon är speciell. Men det är också psykologen och vi är alla lite speciella. Kanske är vi också alla lite ensamma. Det gäller att hitta sig själv och vara glad med sig själv och sedan hitta någon annan som uppskattar en.

Ska man se Hap och doktor Marple som arketyper?

– Även om det är absurt och därmed en upphöjd nivå så är de mer riktiga människor än arketyper. De är älskvärda och fina som karaktärer. De försöker och de jobbar och snackar ihop sig.

Foto: Filip Orestes